

[Justitsministeren.]

jeg sige til det ærede medlem hr. Holmberg, at jeg i sin tid har haft kørekort, uden at politiet inddrog det. Det udløb på normal måde. Det var, medens jeg var student og var lige så fartglad som det ærede medlem, at jeg havde kørekort; det var til motorcykel. Da jeg blev minister, fik jeg stillet vogn til rådighed, og når jeg går af, har jeg ikke brug for den. Det er en luksus, som man ikke har råd til, når man har 3 børn under uddannelse.

Til det ærede medlem fru Else-Merete Ross vil jeg gerne sige, at det ærede medlem stillede mig et virkeligt samvittighedsspørgsmål: om hastighedsbegrænsningerne har haft en mindre virkning, end jeg havde ventet. Når det ærede medlem spørger ærligt, får det ærede medlem også et ærligt svar. Jo, jeg havde faktisk ventet, at resultatet af sommerens hastighedsbegrænsninger havde været tydeligere, end tilfældet er. Jeg er altså dybt deprimeret — jeg forstår, at det ærede medlems sindsstemning er lidt anderledes over for dette fænomen.

Det ærede medlem ligesom bebrejdede mig, at sidste sommer havde indebåret en hastighedsbegrænsning på 7½ uge. Ansvar er naturligvis mit, men det skete efter indgående drøftelse med transportforskningsudvalget, som var interesseret i at få en længere sammenhængende periode, idet man regnede med at få et bedre sammenligningsgrundlag, og det var baggrunden for, at vi accepterede det.

Til det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen har jeg kun ganske få bemærkninger. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at der er jo sket en meget væsentlig begrænsning i rapportskriveriet ved sammenstød, hvor der alene er tale om materiel skade, i hvert fald her i København.

Jeg har nævnt problemet om en omorganisering af politiet.

Det ærede medlem var inde på problemet vedrørende chaufførernes arbejdstid. Heroverfor vil jeg gøre opmærksom på, at i det forslag til færdselslov, som jeg i 1955 fremsatte, var der en bestemmelse, som gav justitsministeren mulighed for at fastsætte maksimalarbejdstid for chauffører, men denne bestemmelse blev taget ud af forslaget i det høje ting med den motivering, at bestemmelsen ikke hørte hjemme i

færdselsloven — det var en arbejdsretlig bestemmelse. Siden har et udvalg under arbejdsministeriet i alle disse år arbejdet med dette problem uden at være kommet et skridt videre. Jeg spørger én gang om måneden — de står aldeles bomstille i udvalget.

Endelig vil jeg gerne sige til det ærede medlem, at problemet om trekantsskiltning bag de holdende vogne naturligvis er noget, vi kan diskutere i udvalget; men når vi indtil videre ikke har fastsat bestemmelser, er det, fordi vi har villet afvente de internationale bestemmelser og derefter senere udarbejde internordiske bestemmelser. Jeg er imidlertid meget villig til i udvalget at drøfte, om vi skal gå på egen hånd her i landet.

Må jeg endelig som afsluttende bemærkning sige, at jeg naturligvis konstaterer, at resultaterne af hastighedsbegrænsningen i 1963 ikke gav det resultat, jeg havde ventet og håbet, ikke gav det entydige billede, der måtte føre til en enstemmig overbevisning i det høje ting om, at vi måtte fortsætte. Men én ting vil jeg gerne have lov til at sige: er ulemperne for de motorkørende ved disse midlertidige hastighedsgrænser større end den fordel, der er forbundet med dog at skåne nogle mennesker for drab eller for lemlæstelse, selv om tallet ikke er stort? Det er vel den afvejning, vi til syvende og sidst kommer til at stå over for.

Helga Pedersen: Jeg har kun et par enkelte bemærkninger at gøre. Jeg skal jo ikke blande mig i spørgsmålet om, hvorvidt det er nødvendigt for den højtærede minister at kunne køre bil selv, men når den højtærede minister i anden forbindelse siger, at han er dybt deprimeret, så er det da godt, at den højtærede minister ikke har førerbevis.

Men bortset fra dette takker jeg for den højtærede ministers udtalelse om transportforskningsudvalgets bevillinger. Jeg er også glad for, at jeg dog fik en udtalelse vedrørende promillereglen og vedrørende den svenske undersøgelse. Jeg kan trøste den højtærede minister med, at jeg allerede har stiftet bekendtskab med den nyfødte betænkning. Jeg ved ikke, hvor dybtgående den højtærede ministers kendskab er til betænkningen, men jeg henleder i forbi-